

אם בישראל

דברי חיזוק לאישה היהודייה

אווירת הבית המקודשת

אווירה של אהבת תורה

ניתן ללמד אהבת תורה רק על ידי **המחשת אהבת תורה** מצד האם.

לא נוכל להפריז בהדגשת חשיבות הגישה הרכה, אווירת הבית הרגועה. **בית שמח ורגוע הוא הקרקע הנוחה להצמיח חיי תורה יציבים.**

ילדים צריכים לשמוע את קול אימם המתוק והרך כאשר היא מעודדת אותם ללמוד תורה. הם חייבים לראות את עיניה הנוצצות בראותה את ילדיה לומדים ומצליחים בתורה. זוהי הדרך היעילה ביותר לייקר את התורה בעיני הילדים, ולהשריש בהם אהבת עולם לתורה.

(הרב שאול וגשל / אושרה של אשת תלמיד חכם)

כאשר ישבנו 'שבעה' על אמנו מורתנו ע"ה, הגיע מרן הגרש"ז אויערבאך זצ"ל. וכך אמר: "באתי לנחם גם בגלל הרגשת הכרת הטוב לאמכם ע"ה."

כשהתעניינו לדעת על מה ולמה, סיפר כי בהיותו בן אחת עשרה היה לומד ביחברותא' כל ליל שישי עם אחיה הצעיר של האמא ע"ה, והיו עושים ליל 'משמרי' לחזרה על כל הנלמד בחיידר במשך השבוע. וכך אמר מרן זצוק"ל:

"אנחנו היינו ערים כל ליל שישי, אבל היה מישהו נוסף שהיה גם הוא ער בכל זמן לימודנו. הייתה זאת אמכם שעסקה בהכנת צרכי השבת בלילה זה, והייתה מכינה לנו "קיסלך" [עוגיות] מיוחדות שנאפו כדי לכבדנו בהן בתום סדר הלימוד שלנו.

אני בטוח, שתשומת הלב הזאת שניתנה לנו, גרמה לכך שנחזור הרבה יותר טוב על תלמודנו, וגם על כך באתי היום להכיר לה טובה!"

(דברי הרב קוק / מוסף יתד נאמן "בזכות נשים צדקניות")

המצווה הגדולה ביותר

נשים פטורות ממצוות עשה שהזמן גרמן, משום שהן עסוקות תמיד במצוות הגדולות שניתנו להן: לגדל דורות חדשים שגם הם יקיימו מצוות. ממילא פטרה אותן התורה משיבה בסוכה ומארבעת המינים ומכל יתר מצוות העשה.

דבר זה מוכיח שזהו דווקא תפקידן העיקרי: לשמור על הילדים שיהיו בריאים וחזקים ויוכלו לקיים את התורה.

ואדרבה, אם האישה לא תקיים את המצוות שהזמן גרמן, אלא תעשה מה שהיא **כן חייבת** לעשות, ותגדל בניה לתורה וליראה, יתן לה ד' בזכות זה בנים תלמידי חכמים, **שהם יוכלו לקיים את כל המצוות שהיא לא קיימה.**

(דברי הרבי מקלויזנבורג זצ"ל, מובא בעלינו לשבח)

קידוש הפעולות החומריות שבבית

על פי ההלכה, מדליקה האישה נר שבת ולא האיש, משום שהיא עסוקה בעבודות הבית.

דבר פשוט הוא, שעוזרת בית, אף שהיא עסוקה בעבודות הבית מבוקר ועד ערב - אינה זכאית בהדלקת נר שבת במקום בעלת הבית. עניינו של נר השבת הוא **העלאת אור קדושת השבת בבית**, ואישה בעיסוקיה בענייני הבית בכל יום, ובפרט בהכנות לשבת, אינה ח"ו "עוזרת בית", אלא **עוסקת בקדושתו של הבית.**

עלינו להשריש בתוכנו את ההכרה, שכל העיסוק בענייני הבית יש בו קביעת אופיו של הבית. **יש לעסוק בכך מתוך רגש קודש, וכך ייהפך הבית למקום התרוממות**, והאישה העוסקת בענייניו - "משבצות זהב לבושה", כי היא הכהן הגדול האחראי על עבודות הקודש הנעשות במקדש.

(דברי הרב קוק / מוסף יתד נאמן "בזכות נשים צדקניות")

עבודת האישה, הנראית לכאורה נחותה וחדגונית, אינה משפילה את האישה, אלא להיפך: **האישה עצמה מרוממת כל מלאכה, ולו גם הפחותה ביותר, לדרגה שבה היא עצמה נמצאת**, שהרי עבודה זו אינה אלא **אמצעי לבניין הבית היהודי בשלמות.**

אין כל סתירה בין מלאכת הבית לבין השגת דרגה רוחנית גבוהה ביותר, כשם שאין לראות סתירה בין תהליך הקרבת הקרבנות בבית המקדש, המורכב למראית עין מפעולות גשמיות פשוטות לכאורה, לבין היותו המעמד הרוחני הנעלה ביותר של העם.

(ב' קובלוביץ / "האם כמעצבת דמות המשפחה", בית ישראל)

לפעמים אישה מרגישה ממש "טכנוקרטי": כל היום היא מדיחה כלים ושוטפת רצפות, תולה כבסים ומורידה ומקלפת "אורסטסים" של תפוחי אדמה בלי סוף... וכשהכיר רק מתרוקן, הוא מתחיל להצמיח כלים נוספים... איך תוכל למלא בשמחה את תפקידי היומיום הטכניים האלו? כשתזכור מה הייתה עבודת הקודש של הכהנים בבית המקדש: הולכים יחפים בבריכות של דם, שוחטים, מפשיטים את העור... (ואסור היה לעבוד בכפפות!)

תפקידיה המעשיים של אמא יהודייה בבית הם הם עבודות הכהונה שלה!
(פתחה בחכמה / מפניני חכמתה של המורה מרים שוב ע"ה)

על פי רצון הבורא יתברך

קושי עצום עומד בפני האישה, ניהול הבית וגידול הילדים. אך אם תתבונן לרגע קט, שבכל מעשיה בגידול הילדים היא בעצם לא רק **"מגדלת"** אותם אלא **"מעצבת"** אותם, הרי שהסיפוק הרוחני יגרום לה להקלה גדולה!

יש נשים שאינן מסוגלות לשהות בבית, וגם כאשר אין צורך בפרנסה הן מחפשות תעסוקה מחוץ לבית. סיבת הבריחה מהבית היא מחמת שהאישה אינה מוצאת סיפוק בחיים ממלאכות הבית. אבל על ידי הבנה עמוקה שחינוך ילדים הוא ערך רוחני, תעשה את הדברים בחפץ לב ובחשק רב.

הגה"צ רבי אריה לוי זצ"ל היה אומר לבנותיו, שלפני כל טיפול וטיפול בילד תאמרנה שהן עושות זאת **"על פי רצון הבורא יתברך!"**

וכידוע מה שאמר מרן המשגיח הגה"צ רבי אליהו לופיאן זצ"ל, שאם מנקה הרחובות היה מוסיף בשעת עבודתו מחשבה קטנה שמטרתו להסיר מכשול מבני אדם, מרגע זה הופכים כל מעשיו למצווה ולא רק לעבודת פרך. הוא הדבר לגבי טיפול בילדים, שיכול להתהפך ברגע אחד מעבודת פרך למצווה גדולה.

(ח' ארבל, "שלי ושלכם שלה" / מוסף יתד נאמן "בזכות נשים צדקניות")